

השבי"צ פולן בשיגור גנאלוג פולנד באינטרנט, ומופיע באגר ישיבה קדיש מלש, באגר "ישיבה" אפסיבוק.

שבי"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
ויקרא | 402
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... לא הכרתי/ דוד

הייתי בבת מצווה של אחיינית שלי. הראו שם סרטון, שלרגל בת המצווה, הן הלכו יום אחד לעשות יום כיף לילדים של נשים מוכות, ושימחו אותן בבלונים שהן קושרות בצורות מיוחדות. האמת, שממש הופתעתי. מבחינתי עד היום הן היו סתם ילדות, בלי מאפיין מיוחד. ופתאום אני רואה איזו בגרות, אחריות, רצון טוב לתת, כשרון, יוזמה והפקה! לא הכרתי אותן, ואני ממש מעריך אותן כעת.

ואני בטוח שעוד המון אנשים אני פשוט לא מכיר, ובעצם אני מעריך אותם, רק לא יודע על זה.

באיזה צבע המסקיים שלך? / אורי

למדתי עם חבר ספר של הרב קוק זצ"ל. תוך כדי הלימוד, הוא מצא משהו שהביא ראייה לרעיון שהוא חשב, התלהב ואמר: "בינגו! I rest my case! (סיימתי את הטעונום שלי!) תודה רבה, אתם קהל נהדר...". אמרתי לו שצורת התגובה הזו קצת לא מתאימה לי עם אופי הדברים שלמדנו. הוא אמר: "שמחתי שזה התחבר לי למה שחשבת, והגבתי ככה. אתה התייחסת לצורת התגובה שלי, ולא לעצם זה שאני שמח, ושזה מה שמשמח אותי - רעיון בתורה! התייחסת רק לצד השלילי, והתעלמת לחלוטין מהצד החיובי..." דוגרי, צודק.

תארו לעצמכם ש:בצהרי יום שלישי, אתם הולכים לטייל לתומכם ברחוב, ורואים עץ פורח. אתם מכירים אותו, הוא עדיין ערלה. אפשר לברך עליו ברכת האילנות? אז מה עושים: לרגל חודש ניסן שנכנס עכשיו, נלמד השבוע על ברכת האילנות. מי שרואה בחודש ניסן שני עצי מאכל עם פרחים, מברך ברכת האילנות, ועדיף שהעצים יהיו משני סוגים שונים. ברכה זו אפשר לברך רק פעם אחת בשנה. יש עדיפות לברך על עצים שמחוץ לעיר. אפשר לברך על עץ ערלה, כיוון שלא נעשה בו איסור, אך אין לברך על עץ שידוע לו שהוא מורכב באיסור כלאיים. לפי המקובלים, לא מברכים את הברכה הזו בשבת וביום טוב, ולפי הפוסקים ע"פ הפשט, אפשר לברך ברכה זו גם בימים האלה. לפי הרב אליהו זצ"ל, אפשר לברך רק בחודש ניסן (כיוון שלפי הסוד, התיקון של הברכה הזאת קורה רק בחודש ניסן), ולפי הילקוט יוסף והמשנה ברורה, אפשר לברך גם לאחר חודש ניסן.

לשמור ולעשות

חיוננו של זב"צ

המשך כף

אחרי: אכן ארצות בקבוק יין, שמן, רסק, שוקולד...
הבדנו שם כמה שלגה, עד שגאגו אנו רק חמישה ארצים. ארצות אלה. אחרי כל הפאדפה שלשיגי, הידיים שלי פעלו כבר אוטומטי. סיימתי את הארצות שלי אך זמן קצר יחסי, אפגאונגני אכב. "שמריה", פנה אלי נדד אחד מכינה ח', "אלה יכולו בבקשה לעזור לי?" הידיים שלי כאבו, אבו החאטי בכל זמא לעזור לידיים הכואבות שלו. המשכתי אכב מפינה אפינה וקבץ את המזכרים. אחרי כמה זמן פרמתי את הפנינים וראיתי שלאלו נדד הך. נשאר לי חצי ארצות אפמשיך אלא אבד. סיימתי ופאכתי הבינה, והרלשתי רב בפנימי. הוא ניצל אולי לא יפה... הבימציאלי את אמא ואאלישבת מנקא את הפאחים פקטניים שלי מחפשים גלסקופ, וגאג החדר שלי שלד לא זכה לעבור טיפול לשינה אפמים אפסם.
לא היה לי ראל אנקא, וגם הידיים שלי לא פסכמו בשום פנים ואופן אשמועץ חץ חוד פאדפה פיזי, ראיתי חץ המקרר את רשימת פקניו. חלה לי רעיון: הליג הפאן אפגאח המבצח חדש: מבצח "שלושה במחיר אחד".
במקום אנקא אפשר פשוט אכב אנקא, והפלוויח רווח משולש: גם לעזור גם פקניו גם אפליסיק את הפאחים פקטניים, וגם אפדלח קצת בחוף... "מי רוצה אכב איגי

אמכא? שאאלי בקול. שלושה "אני" חנו בהג אחת אך כדי שאנחנו אפאכים, דבייר שאא אאלי: "אלה יודע איך המצרים זרמו אנו אפוא הפאדדים שלרמ?" "איך?" שאאלי בחכמה. מה יש? פלם אתה פלא יספר לי סיפור. "בהגאחא פם חבדא", פגח דבייר, "אפילו פלחא! אחר כך פם אמרו לנו: יפ! בואו גלזרו אנו אבנא חדים אלים שם את הכסף שלנו!" "לזכרנו אפם, ואז פם פפסיקו, והשאינו רק אאלנו חבדדים. המשכנו לעבוד בשבואם..." מישלח חילה או מה קרה לי כמה דקא אפני זכ? המשכנו אכב והלחנו אמכא. איד פדוכן ישל רפאא מפקמח של פסח. "רוצים אגר צדקה?" שאאלי את הפאחים שלי. פם משכו בכגפיים ביישונא. פגאונגני אפוכנס אמכא אבו אפגח חלה אי רעיון.
שפטי את פארנק והכרטי: "אז אני אגן". אחרי שנגתי ארפאא מטבח, חכרתי אאחים, אפצחתי אפם: "בואו, ניגן ביחד". הפלם פם פסכמו. נגתי אכל אחד מפם מטבח ביד, ניגלשנו ארפאא אגרמנו אקופה.
אחרי שלזכרנו את פדוכן, דבייר פושיט אי את היד: "לכשיו אני אבד!" "נעמר לי, הכסף". "אז גיקח משלך מפלחים פאלה של מזכרים", פלא חצית: אקחתי משלך משלך...
שב"צ שלום, שמריה.

קורא קבוע ל סולת לבן

תתקרב, תתקרב

הוא לא פה כדי שנילחם בו, אלא כדי שנירומם אותו

בפרשה מתחילות מצוות הקרבנות. הזדמנות טובה לצלול פנימה, להבין מה עומד מאחורי...

בעולם יש יצורים רוחניים, יצורים גשמיים ובני אדם - שכוללים בתוכם גוף גשמי חיזוני, וחלק רוחני פנימי.

גם מערכת הרצונות של האדם מורכבת מרצונות רוחניים, של השפעה - להוציא לפועל את כוחותיו ויכולותיו כדי לעשות טוב וליצור, ורצונות גשמיים יותר, של קבלה - להשיג לעצמו את הדרוש לו - מזון, שינה, תחושת ערך והנאות.

האמת היא, שבין השניים אין באמת מחלוקת. גם הרצונות הרוחניים צריכים שהגוף הגשמי יקבל את הדרוש לו, כדי שיוכל לעבוד ולהוציא לפועל את הטוב שבאדם, וגם הרצונות הגשמיים מוכרחים שהאדם יעשה משהו עם עצמו. גוף שרק יתדלק את עצמו וירבץ במקום, יחליד. ועוד לפני שזה יקרה, האדם ישתגע. האנרגיות הלא מנוצלות שלו יהיו מתוסכלות.

אז מהיכן מתחיל הסכסוך הלא נגמר? מכך שהרצונות הגשמיים חסרי חוש מוסרי - מה שגורם להם לרצות גם דברים שפוגעים באדם, ומה שמוסיף לעניין, זה יצר רע שמגייס את הרצונות העיוורים הללו לצידו. וזה המאבק: הכח הגופני - חלק מהצד הטוב, או פועל לבדו בצורה עיוורת, או אפילו בשירות הרע? עם מי אחשוורש פועל - עם המן, או עם מרדכי?

אין לנו בעיה שיהיה צד בהמי באדם, כמו שאין לנו בעיה שיש בהמות בעולם. כל מערכת מורכבת מחלקים עליונים יותר ועליונים פחות. המטרה היא, שהצד הגבוה יותר, ירים איתו את הצד הנמוך ויכוון גם אותו למטרה הגדולה של כל הסיפור. וזה מה שקורה בקרבנות.

הקרבת הקרבנות מקרבת את כל חלקי העולם לה' - לא רק את האדם המקריב, אלא גם בעל החיים המוקרב לה', וכן המנחה והנסכים הבאים מהצומח, והמלח והמים הדוממים. זו עבודה עליונה מאוד, לקשר את כל חלקי המציאות בחזרה למקורם, לה'.

הקרבת גס לוקח את הצד הבהמי שבתוכנו, מוציא אותו משטח הביניים שבין הרע לטוב, ומגלה שגם הוא חלק מהטוב. יש בו אנרגיות שכשישתמשו בהן נכון, הן יעשו הרבה.

לפני הקרבת חלק מהקרבנות, הבעלים סומך את ידו על ראש הבהמה ונשען עליה בכח. אם יזיזו אותה, הוא ייפול. מעשה זה מבטא בין השאר שאיננו נלחמים בצד הבהמי שלנו. ההיפך, אנו מחוברים אליו מאוד. המאבק הוא ביציאה שלו מהגבולות, יציאה שפוגעת גם בו.

בפורים, אנחנו מתחברים למקום חומרי מאוד, מתוך ידיעה שגם שם יש קדושה. וכשהקדושה הזו מתגלה, אז יום הכיפורים הוא רק כפורים.

בצאתי לקראתך

הגענו לברכת השנים. יש לך רעיון למה היא מגיעה עכשיו? **אולי אחרי שביקשנו רפואה לקלקולי המחלות, אנחנו עוברים לבקש מצב גשמי תקין מלכתחילה:**

יפה מאוד. אבל מאוד מעניין שהגמרא מנמקת את סדר הברכות הללו כך: ברכת רפואה היא השמינית, בגלל שביום השמיני לתינוק עושים לו ברית מילה שצריכה רפואה...

סליחה שאני מתפרץ, אבל יש עוד אלף ואחת מחלות אחרות שצריכות רפואה.

נכון, אבל בניגוד למחלות שנגרמות מהתנהגות לא בריאה, ברית המילה חייבת להיות מעצם זה שהאדם נולד כך. הריפוי הזה מובנה, הכרחי. אגב, הרב יעקב שפירא שליט"א אמר לי בשם אביו, ר' אברום שפירא זצ"ל, שלכן אומרים "רופא חולי עמו ישראל", כי ברית מילה יש רק לעם ישראל...

אוקי. ומה הסיבה שברכת השנים היא התשיעית? בגלל שדוד המלך מבקש במזמור התשיעי בתהלים (בפועל זה המזמור העשירי, אבל הוא נחשב התשיעי) שה' ימנע ממפקיעי השערים, שמוכרים יבול חקלאי במחיר מופקע, לעשות את זה. **איך הוא יעצור אותם?**

על ידי שפע כלכלי! ה' לא יעשה את זה בהתערבות גלויה, על ידי כח שמימי שיפגע בכל מפקיע שערים. זה היה מאבד את כל הטעם לעולם הזה. כל הקטע של העולם הוא שהאנושות תתרומם ותתעלה מבחירה, מבלי שהמנהל יופיע באמצע מבחן הכבוד. ה' נתן את ההדרכה שלו בתורה, לנהוג בהגינות ולא לפגוע בחלשים. משם והלאה הוא נותן בחירה חופשית לאנושות.

אבל בני האדם בוחרים גם בדברים רעים. נכון, וגם את זה ה' לקח בחשבון (וגם הרשעים בסופו של דבר משחקים תפקיד בתכנית של ה'), ויחד עם זה, ה' לא נותן לשיפור להתנהל רק כפי בחירות בני האדם. אם זה היה קורה, ההיסטוריה היתה מתנפצת בכל מיני מקרים לאורך הדרך. ה' מתערב כשצריך כך שבני האדם לא יפגעו במטרה וביעד היסודיים של הבריאה. בתחילת האנושות ההתערבות האלוקית היתה ניסית גלויה, ובהמשך - נסתרת, דרך הטבע. כמו חינוך של הורים - כשהילד קטן, ההורים פעילים מאוד בעולם הבחירה שלו, וכשהוא גדל, הם מורים לו את הדרך ונותנים לו לעשות את הצעדים בכוחות עצמו, ולהתקדם.

שעת סיפור

פעם השתתף הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל בחתונה, ואחד הנוכחים אמר לו: "אני צריך לנסוע אח"כ לבר מצווה בירושלים. כשהרב ירצה, אני יכול להחזיר את הרב הביתה. ואם זה לא מפריע לרב, גם אשתי נוסעת לבר המצווה". לאחר זמן מה, פנה הרב למציע ההצעה, ואמר שמבחינתו אפשר לנסוע. כיוון שהרב אמר זאת מוקדם יחסית, אותו אדם ידע שאין סיכוי שאשתו הספיקה בינתיים להתארגן לנסיעה, ושלה להודיע לה שהוא מסיע את הרב, ושתמצא דרך אחרת להגיע לבר המצווה(!). כשהגיעו לשער הישוב, שאל הרב: "לא אמרת שגם אשתך נוסעת?" ענה המסיע: "יש שינויים בתוכניות. היא תבוא אחר כך..." הבין הרב מה קרה, ואמר: "לא. לא. בוא נחזור. נכנס אליך הביתה ונשתה כוס תה". כשחזרו, "הצליח" הרב לשתות את התה ב-40 דקות: לגימה - ודבר תורה, עוד אחת - ורעיון על הפרשה, לגימות - והלכה כלשהי שהוא "נזכר" בה היום... ברגע שהעריך שהאשה מוכנה, סיים הרב את השתיה והם נסעו.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

(ע"פ "אורו של עולם")

כל "אני" שלא מחובר לה' -
זה לא אני באמת.

מוצאי שב"צ

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עייטור-סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

שב"צ

לומדים תורה ובכיף

אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר ל...?

לשמור ולעשות

ענות
הקלה
קשר ת
עצב הקשבה
תובנות שיתוף הקל
עזרה אוויר
פתיחות רגש
שמה תובנות שיתוף
רגש עצב שמחה
עזרה תובנות שיתוף

היומנו של שב"צ

